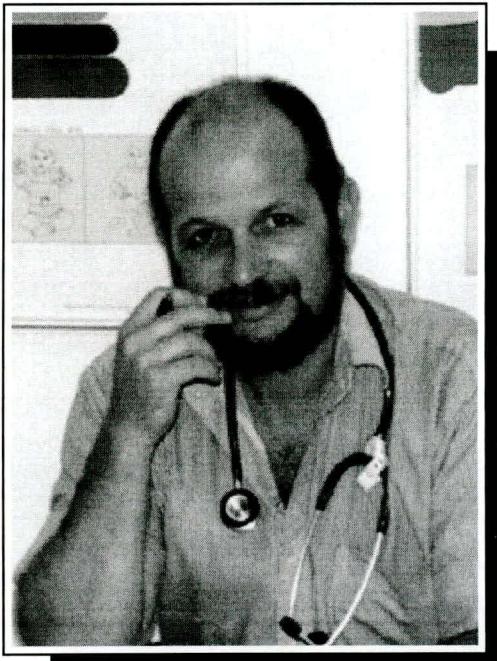

מ.א. 2303859

סרן ד"ר רוזנווסר צביקה ז"ל

סרן ד"ר רוזנווסר צביקה ז"ל
בן 40 בנטלו

בן עליזה ומרדי
נולד בחדרה
ב-ט"ו באב תש"ז, 12/8/1957
התגייס ב-1976
נפל בעת מילוי תפקידו
ב-ט"ו באב תשנ"ז, 18/8/1997
שרת בחיל רפואי
יחידה: גד' חי"מ 5031
תפקיד: רופא
מקום נפילה: צומת האלה
באזור: השפלה הדרומית והנגב
נקבר בחדרה

חלקה: 4, שורה: 4, קבר: 4.

הותיר אישת, שלושה ילדים, הוריהם
ואחות

קורות חיים

בן עליזה ומרדי. נולד חג האבה - ט' באב תש"ז (12.8.1957) בחדרה, בן בכור להוריו. צביקה למד עד כיתה ד' בבית-הספר היסודי "עמיישב" בגבעת אולגה. כשללאו לו 10 עברו הוריו בחדרה, וצביקה החל ללימוד בבית-הספר היסודי "אחד העם". בכיתה ה' ה策רף לצופים - עיסוק שהפך חשוב ומרכזי בחיו בתחום זה. לאחר שנים התיכון המשיך להיות פעיל בתנועה, כחניך וכמדריך, ובשנת 1974 אף יצא צביקה עם משלחת של הצופים לנארגויל טנסי, בארץות הברית, להדרכה בקהילה היהודית שם. בשנת 1975 סיימ צביקה את לימודיו בבית-הספר התיכון "חדרה" בмагמה הספרותית. הוא בחר לדוחות את שירותו הצבאי בשנה מען מטרת חברתית, והתנדב לגרעין "רעם" שפעל בירוחם. בשנה זו הדריך וחינך נוער עירית-הפיותה. לקרהת סוף שנת 1976 התגייס צביקה לצה"ל, ושירות בחיל ההנדסה. הוא עבר קורסים מקצועיים ושימש כמדריך חבלה בקורס קצינים. לאחר שיחרورو החל צביקה למד רפואה אוניברסיטית בז-גוריון בבאר שבע. בשנות הלימודים ריכז את פרויקט הפר"ח באוניברסיטה (פרויקט שמטרתו סיוע וחונכות לילדים במצוקה), ועבד כאח ביחידה לטיפול נמרץ ילדים בבית החולים "سورוקה" בבאר שבע. צביקה הגיע לתפקיד אחראי משמרת ביחידה לטיפול נמרץ - מעמד נדיר לסטודנט לרפואה, שנינתן לו בזכות מקצועיותו ואמינותו.

סرون ד"ר רוזנוזר צביקה ז"ל

בשנת 1985פגש צביקה את עירית, ובשנת לימודיו האחרונה נישאו. בשנה זו נולד בנים הבכור - איתי. עם תום לימודיו עבר צביקה שנת סטאז' בבית החולים, סורוקה, ועבד כרופא משפחה בעירה הבדואית רהט.

בשנת 1990 עברה המשפחה לחיפה, וצביקה החל התמחות ברפואת ילדים בבית החולים "כרמל". בשנה זו נולד בנו השני אוחד. בשנת 1994 סיים ד"ר צביקה רוזנוזר את התמחותו ברפואת ילדים, ועבר עם המשפחה לקיבוץ גלעד. צביקה שימש כרופא בקיבוץ, ובמקביל עבד כרופא ילדים במרפאה בעתלית.

ב-1996 החל צביקה לעבוד בבית החולים רמב"ם בחיפה, במחלקת קרדיוולוגיה ילדים. בשנה זו נולד בנו השלישי אלעד.

לאורך כל שנות עבודתו כרופא, זכה ד"ר צביקה להערכתה ואהדה עמוקות, הן ממטופליו והן מעמידתו למקצועו. "אישיותו המיחודה שלילה צניעות, חריצות, חכמה ונעם הליכות. בכל מסגרת השכיל לפתח יחסין אنسוי וקשרי חברות עם הוצאות והמטופלים, התבלט כרופא ואדם", כך כתב לזכרו מנהל מינהלת בית החולים "כרמל". אהבת הבריאות שלו, יושרו והליכותיו השקוטות והנעימות עוררו אמון והערכתה סביבו.

"תמיד אזכיר את צביקה כדוגם של רופא הרואה לא רק את המחללה כי אם גם את האדם שמאחוריה", כך כתב עליו ידידו יוסי קרויטהמר ששירות עימיו בתאג"ד בשירות המילואים, ואשר ראה אותו ברגיעיו האחרוניים.

על כל היה צביקה מסור למשפחה. אב ובן-זוג למופת, אשר השכיל לשלב חי משפחה עשויים ופוריים בעובדה קשה ושותחת. "תמיד אני חושבת על צביקה כשםשייעים את השיר 'لتת' של בועז שרעבי", כתבה אישתו ד"ר עירית; הנתינה ודאגה למשפחה היו בראש מעיניו.

סובלנותו ויחסיו הטוביים עם כל סובביו התבטאו גם בחברויות שיצר - במסגרת העבודה, במסגרת המילואים - עם אנשים שהיו שונים ממנו תכליתנית בדעתיהם ובמעמדותיהם. צביקה לא נרתע ולא התרחק. בפתחותיו ובנעימותו ידע לקיים קשרי רעות גם עם שונים ממנו.

בשנת 1991 התנדב צביקה לשרת במילואים כקצין-רפואה בגדרה ח"ר בעוצבת "אדום". הוא הקים בגדרה תחנת איסוף גודודית לתפארת, יצר צוות פקודים מiomן וממושמע, והשיקע בכך מאמצים רבים, מעלה ומעבר למצופה ממנו. "צביקה הצעיר הפתיקו בתפקידיו ואף מעבר לכך... אף אני כמפקד הגדר מצאתי צורך בנוכחותו, ברגעים קשים", כך הגידר מפקדו את חשיבותו של צביקה למערך המילואים של הגדר.

בימים א', 17.8.1997, יצא צביקה לשירות מילואים בפעם האחרונה. לאחרת, בט"ו באב תשנ"ז [18.8.1997], עת עשה דרכו לאימון גודודי, נהרג סרון ד"ר צביקה בתאונת דרכים בצתמת האלה. ד"ר צביקה רוזנוזר הובא למנוחות בחלוקת הצבאית בבית העלמין היישן בחדרה.

בן ארבעים היה צביקה בンפלו. הוא הותיר אחיו רעיה - ד"ר עירית רוזנוזר-חרמש, שלושה ילדים: איתי בן 11, אוחד בן 7.5, ואלעד בן 1.5, הורים, ואחות צעירה ממנו, ציפי. צביקה נולד בחג האהבה ונ נהרג בחג האהבה. כל חייו רצופים היו אהבה - אהבת הזולות, אהבת המשפחה והמקצוע, אהבת הארץ. "לא אוכל לכתוב עליך", כתובתAIMO לזכרו, "כי

סرون ד"ר רוזנושר צביקה ז"ל

אתה איתני. על ידי. עימדי תמיד..."
בצומת האלה, במקום התאונה, הוצב שלט לזכרו של צביקה. על אודוט שلت זה כתוב
alon, חברו של צביקה: "זהו צנווע ופשווע, ממוק בחיק, ויחד עם זה עמיד לפגעי הזמן,
כמוך בזיכרוננו". בכל שנה, ביום הזיכרון לחלי צה"ל, נפגשים בני משפחתו, חברי ומוקרי
זכרו של צביקה, על יד האנדרטה בעמק האלה.

לישראל	חגנה	צבא
03435	ד.צ	יח'
התשנ"ז	באב	כ"ב
1997	אוגוסט	25

משפחה רוזנויסר תיירה,

סגן צביקה רוזנויסר נפל בעת מילוי תפקידו ביום ט"ו באב התשנ"ז, 18 באוגוסט 1997 בתאונת דרכים בצומת האלה.

צביקה, שהיה רופא הגודוד, הקים תחנת איסוף גודודית לתפארת שכלה חובשים, נהגי אמבולנס וחובש גודוי, סך הכל עשרות לוחמים. צביקה אימן צוות זה והעלה אותו לדרמה מקצועית שהגדוד לא ידע בעבר.

את צביקה כולם אהבו בגודוד, אףלו החיילים שחשבו שבדרך הרפואית יחמקו ממילואים התמעטו בתקופתו, ولو מושם שכיבדו את צביקה.

תלמיד שcool, מוחשב ואחד על כולם. גם אני כמפקד הגודוד מצאתי צורך בנוכחותו, בריגעים קשים. מה רב האבסורד שצביקה הצל חי אדם לאחר תאונות דרכים, שאரעו במהלך פעילות הבטחון השוטף, בעיקר בכבישים דמיים כמו כביש הערבה ומצאו את מותו בשדה קטל זה.

בשמי ובשם חילו ומפקדי היחידה אני משתתף בצערכם.

יהי זכרו ברוך.

סגן אלוף
הגדוד
יוסי אAngelman
[Signature]
מפקד

לזכרו של צביקה

מסע ההלוויה تم

כחת החילילים מפנה את המקום.

הקהל נע לאיטו ליד קברו של צביקה.

כל-כך עיר, רק בן ארבעים.

אני מתקרב לרעייתו

ומי אתה? היא שואלה,

אני המורה לביוולוגיה של צביקה.

אתה המורה שלא הירשה לצביקה לעזוב את הכתה

אתה הוא זה ששלח עם צביקה כדורגל בהפסקה

נדמתי - ככל הרבה שנים עברו

והיא, אשתו יודעת הכל.

אכן צביקה למד בכתה הביוולוגית

עם עופרה ונחום

בחור מאד מושך שמחלית לעבור למגמה הספרותית.

הקשר עם המשפחה לא נוטק

ודיווחי התקדמותו של צביקה לא אחריו להגיע.

צביקה התקבל ללימודיו הרפואה בבאר-שבע,

צביקה מצטיין,

צביקה רופא בישראל.

לוקר הייתה מאמינה, נהגה אמר עליזה תמיד לומר.

המציאות הקשה טופחת על פנינו

לאחר כל-כך הרבה שנים - אנו שוב נקשרים.

על האנדראטה יחרט שמו

בכל טפס يوم הזיכרון לחילוי מערכות ישראל

ישוב שמו להשמע בחזרה ביה"ס לעולמים.

יהי זכרו ברוך

ד"ר אריה לוקר
מנכ"ל תיכון חדרה

ראש המטה הכללי

לישראל
6348
חותן י'ז
1997

צה"א
סימנו : כא-7
ט"ז
אלול
ספטמבר
18

משפחת רוזנבוואר

ספ"ר ד/ק/ר/המ' ס'ל'י.

אתכם באבלכם על מות יקריםם, סגן במילואים צביקה רוזנבוואר, זכרו ננו לברכה.
צביקה, זכרו ננו לברכה, שירות רפואי בגדוד של עוצבת "אדום" בפיקוד הדרום,
עת נהרג בתאונת דרכים, ביום ט"ו באב חתן י'ז, 18 אוגוסט 97.

צביקה תואר על ידי מפקדיו קצין רציני, שקול ומחושב, שמילא את תפקידו
בחירות ו במיומנות ו העלה את רמת המקצועיות בתחום הרפואה ביחידת. היה
אהוד ו מקובל בקרב מפקדיו ו פקדיו כאחד.

זכרו יהיה נצור לבניו תמיד.
מי ייתן ולא תדעו עוד צער.

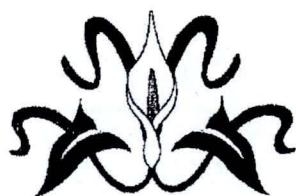
:

אהובת כלשהי.

אמנון ליפקין-שחק, רב-אלוף
ראש המטה הכללי

בית גלעד

**משתתף בצערים של עירית והילדים
ואבל על מותו ללא עת
של הרופא שלנו
ד"ר צביקה רוזנווסר ז"ל
שנהרג בתאונת דרכים בעת שרות מלאים
יהא זכרו ברוך!**

צביקה

אנו חברים גלעד המומים וכואבים על לכתך מאתנו בצורה פתאומית וחדה כל כך.
הגעת אלינו עם משפחتك לפני שלוש שנים כדי להיות רופא משפחה אצלנו בקבוץ.
לצד עבודת המסורתה, המקצועית וניחוחה כל כך, גם הפקת, אתה ומשפחותך, לחلك
ממפחחת גלעד הרחבה.
ולמרות שלא הייתה חבר קבוץ, הרגשנו במחיצתך כמו שהיא אחד מאתנו.
ועכשיו נותרו בגלעד, עירית והילדים, יהיה סמוך ובתוך שאנו נעשה הכל כדי לחזק את
ידם ולעוזר להם להתמודד עם החיל שנותר בלבך.
אנו מודים לך על הזכות שהיתה לנו להכיר אותך, להיות מטופליך ולהיות במחיצתך.

יהה שלום
מכל בית גלעד.

**מחלקה של ילדים וטיפול נמרץ בילוץ
מנהל: דר' זלמן וינטروب**

**מרכז רפואי כרמל
הפקולטה לרפואה - הטכניון**

תאריך: 28 אוגוסט, 1997

דר' צביקה רוזנוויסט

צבייקה התחילה בבית החולים שלנו ברפואת ילדים בתקופה
שבין 1.9.89 - 14.7.95.

כבר מעתה תחתית התמחותינו ורינו שמדובר ברופא מאד רציני, ישר, למדן ומאוד
כחוני; אדם צנוע מאד, אכפתני, חברותי ונעים הלייכות.
חומר זמן קצר התהבה צבייקה על כל הזרות הרפואית.

כולנו הצעירנו מאד כאשר צבייקה גמר את התמחות אצלו ועבר לבית החולים
רמב"ם, לשם התמחות במחלות לב של ילדים.
למרות המעבר, הוא המשיך לשמר על קשר הדוק איתנו ואנחנו הרגשנו שהוא
חלק מਆנו ושאף פעם לא יעזוב אותנו.

לצערנו הקשר הפיזי עם צבייקה נקטע בשל התאוננה המצערת.
צבייקה יהיה חרות לבבנו לנצח, ותמיד תלך דמותו המיהודה לפניינו.

דר' וינטروب זלמן,
מנהל מחלקת פגיס וילדים.

30/3/98

משפחה רוחנוטר הירקה,

באוגוסט 97' הגדור נקרא למילאים, לתעטוקה נוספת. הפעם בגוש עציון. בזרק לבסיס ארעה התאונת, בה קיפח צביקה את חייו.

"דוקטור", זה היה כינוי החיבת בו הייתה פונה לצביקה בכל פנים שנפגשנו. צביקה היה משיב בחיקוי שקט ובשלות נפש המיחודה לו.

צביקה שרת בגדור שלונם כ- 8 שנים, הוא והאנפין בעונת, שלווה וברוגע שלינו אותו לאן שהלך. תמיד היה לו פנאי להקשיב לכל אחד. הוא היה חבר, יכולת לפנות אליו בכל בעיה. הלב היה תמיד פתוח, חשוב והיעוץ מלא מקיף ואכפתני. הרגשות כי חרוופא שנון מולן חש ושותף לבניה.

צביקה היה דמות חברותית במילאים, אהורה ומיוחדת. נראה שחוופא הוא תמיד לכבד כל אדם, להיות סובלני וגיש ונידין. בתפקידו כחוופא בגדוד, צביקה נדרש להתמודד בבעיות של חיילים, להקשיב להם, לנסתות לאחר את הבעיות שלפניהם והוא נדייך כל לא היתה בעיה רפואית. בהרבה מקרים מקור הבעיה היה למלחים אישים, בעיות פרוטה, מצב משפחתי או סתום חסור רצון לשרת במילאים. לצביקה היה הוכחה, יחשיב, לנתח ולסייע לחיל לבצע את השרות בהרגשה טובה יותר. צביקה לא היה שוכן פונה אלא ולמה. ולאחר זמן היה פונה מיזומתו לחיל ודורך בשלוונו. התרגוזזויות באלן וזרות אצילות נפש, סבלנות וذבקות במשימתה.

כמפקח, צביקה הנהיג צוות של אנשי רפואה בהצלחה מעוררת כבוד. המתילים של צביקה הכירו באישיותו המיוחדת והעריכו אותו. אך הצליח צביקה בטבלנות, בעקשנות ובמסירות להקים מחלקת רפואה ברמה שלא הייתה בmmo מכך שאמנם מביר את הגדור. שראה של העשייה הטעטה בארכו של הרואה הראשון והוא שונשנה בגדור שלם, אימון יndo ומקצועי של כל הצוות הרפואי כיחידה אחת. הנוכחות יהיתה קרובה ל- 100%, ההישגים הביאו סיוף רב מהארמון והצוות הרפואי הגיעו עליה בונמה וdots.

צביקה יחרט בזכרוניינו מתיירן.

או יודעים כי לא אחת, במדינה כמו שלנו, באבא כמו שלנו, בסופו של דבר הטוביים הם חשובים ולמרבה הצער, לא אחת, הם גם משלימים את העיקר הכבד ביזמות. לדעתי - נידירות, ליידיים - אחד, איתני ואלנדי ולחוויטס - מרדכי ומליהו, אין תנומיהם, ייבנו אתכם.

צביקה היה מהטובים ביזמות, ואתם הם אלה שנושאים בונטל הכבד ביזמות.

דרכו של הבן,

דמותו של אבא,

ובעיקר רצונו של צביקה,

הם אלה שייתנו לכם את כוחות הנפש והחטם שההתמודדות היומיומית תהיה.

אנחנו בגדור חיבים להמשיך. משימותנו היה בילוי סופית. עליינו להעניק ולשמור על כשרינו לכל McCabe. דמותו של צביקה תלולה אותנו וננהווה מנו. ג'נגו ג'נגו, ג'נגו ג'נגו. נשאיבת כוחות הנפש בכל אותן רגעים בהם מזדקק לך.

יהי זכרו ברוך.

ב"ה

ירושלים, י"א ניסן, תשנ"ח

7 אפריל, 1998

לדרעה אירית
ליילדים אחד, איתי ואלעד
להורים השכולים עליזה ומרדכי רוזנווסר היקרים

מכובדי,

ביום ראשון י"ד באב תשנ"ז ה- 17.8.97 התגייסנו למילואים. שמחנו - צביקה ז"ל ואנו על פגישתנו המוחודשת ונראה היה כאילו לא נפרדנו מעולם. עד שעת לילה מאוחרת הינו בתדריך במקפה ולאחר מכן פננו לביתי בנוה דניאל בוגש עצין ללית לילה.

הייתה זו עבורי ועבור צביקה הזדמנות לעדכו ולהתעדכו בכל החדשנות ובכל האירועים מאז מפגשנו האחרון. שמחתי כל כך להציג את צביקה בפני בני משפחתי ולתת להם הזדמנות להכיר את מפקדי וחברי הטוב עליו שמעו כה הרבה.

רעיתי וילדיה אהבו את צביקה מהרגע הראשון וייתכן שעוד לפני כן. בברוק אכלנו כולם יחד ארוחת בוקר ויצאנו לדרךנו בשתי מכווןויות: צביקה והתוכון לבקר את הבן אחד אצל הסבא והסבירה רן ושולה בבאר-שבע ואילו אנו הייתי אמר לחיות בחתונה באותו ערב.

ביום שני ט"ו באב תשנ"ז 18.8.97 בשעה 10:00 בברוק -
בצומת האלה - במרחך 14 ק"מ מגוש עצין - היכה המות בצביקה לנגד עיני הנדהמות והרגע הנורא הזה חזר ועלה בראשי ללא הרף.

עקבתי לאורך כל הדרך בمرאה אחר צביקה שנסע בעקבותי. לאחר שעברתי את הצומת, שמעתי חרייקת בלמים נוראה. במראה של המכונית ראייתי משאית "טופת" - סמיוטריילר כפולה - נכנסת במכונית של ידידי וחברי הטוב ומכה בו ללא רחם. ירדתי מהמכונית ורצתתי כאחוזם עמוק לעבר צביקה.

לא חשבתי - בסיטוטים הכى נוראים שלי - שאעמוד, אני, חסר אונים כחובש גדויל לפני הרופא שלנו - הכל יכול שלנו - ותקצר ידי מהושיע. צביקה היה מוטל ללא רוח חיים ואני זעמתי לאלוקים בכל כוחותי - אני השב לו רוח - אך לא נענית.

100 קומסא

2/...

מהומה גדולה נוצרה, נהג הסטיטריאילר היה המומ, מכווניות עצרו אך בי היכתה אמת אחת
נוראה: צביקה לא איתנו יותר.

יחסים הידידות ההדוקים של צביקה ושליה היו דוגמא חיה לגשר שבין פערים שבמננו. היינו
ידיidi נפש למרות שהשתיכנו לנקודות שונות בקשת פוליטית וגונן דתי שונה.

מצאנו שפה משותפת, למדנו לכבד איש את אחיו ואמ' יורשה לי לומר - למדנו גם לאחוב האחד
את השני ואת מה שמייצג כל אחד מאיתנו. לכן הרגשטי שהייתה זה מקובל על צביקה -
ובהסכמה האב מרדכי - לקחת על עצמי לומר קדיש בכל שנה האבל לזכרו ועילי נשמתו של
צביקה ז"ל.

הרמב"ם רואה את מצות ביקור חולים כगמилות חסדים שעשו אדם בגופו ואין לה שיעור
וגבול. מצוה זו כמו חברותה ניחום אבלים, לווית המת והכנסת כליה היא חלק מהכל החשוב
של התורה "ואהבת לרעך כמוך" (משנה תורה, ספר שופטים, הל' אבל פרק י"ד).
צביקה הייתה ויהי לכולנו דוגמא ומופת לקיים מתמיד של מצוה זו.

תמיד אזכיר את צביקה כדוגמת הרופא הרואה לא רק את המחלה כי אם גם את האדם
שמאחוריה. אהבתו אותו חבר וכייד - כCPF, כרופא מקצועי וכאדם.

תמיד אזכיר אותו ואת נועם הליכתו ולנצח לא אשכח את דוקטור צביקה.

ת. נ. צ. ב. ה.

יוסי קרוותהמר

לחורי צביקה ז"ל, עליה ומרדי רוזנוסף,

הורים יקרים !

ראשית, עלי להתנצל ולבקש סליחתכם על התנהגותי.

איני מיטיב להביע רגשותי, ביחוד קשה לי התחמיזות עם פטירת קרובים. התהילך הידוע של עיכול האבל אורךacial זמן ארוך והכאב עדין לא קלה.

רציתי לומר לכם שגם אני אהבתני מכך והערכתי את צביקה שלכם. מותו הפטאומי והמיותר הכה גם אוטי בהםם, אני חולם עליו לעתים קרובות ועדין מתaska להאמני כי הוא איננו.

עבדנו ביחד, הוא ברמב"ס והן במרפאה לרופאות ילדים בקהילה, וכך זכתי להיווכח מקרוב ובאופן הישיר ביותר בכל התוכניות החיבור הדרגות של צביקה. וקצר הירעה מלמנות את מלך אחד לדעתי שתי החשובות ביותר היו ישר (בלתי מושג ומוחלט) ואהבת הבריות (בליל הבלד דת/צעםין), וכשמדובר אhabaton העצומה לבני משפחתו).

לאורך תקופה היכרתו שוחחנו הרבה על נושאים שונים, חלקו זה על זה בעמדות הפליטיות אך הסכמנו לחלוthin על הצורך בסובלנות ובאחדות תוך ריבוי גילוי "אהבת חינוס" ובביטול המכחה "שנת חינס".

מש לפני צאתו לשירות המילואים האחרון ראיינו עסוק במרחב, על חשבונו ומנו הפרטי וביזמותו, בארגון חובשים לשימוש וביעוד אנשי מילואים עם בעיות רפואיות/משפחתיות/בקצועיות לצאת למשימה בכל מחיר. שאלתו לפשר מעשי תוך תמורה מסוימת. צביקה הסביר לי בארכיות מדויע שהוא מרגיש מימוש עצמי וסיפוק רב דווקא כשהוא משרת במילואים. התרטשתי מאד מתחושת השיכנות שלו ומחיבתו לחברים ולמפיקדים.

תופעת ההשתמטות מילואים וחוסר השווון בחלוקת הנטל הרגיזה את שניינו. יצא לנו ל"קטר" הרבה ביחד אך לא העזנו לנוקוט באמצעים חריגים ולזעע את המערכת.

צביקה היה מלא שמחה על השפעם ישורת דווקא בגוש-עציון ולא בגזרה הרגילה של הגוז. הוא סייר לי שהפעם עלה בידו לארגן לעצמו מחליף הולם והוא יכול להגיד הביתה לחופשות יתרון קלות.

שוחחנו רבות גם על נושא תאונות הדרכים, צביקה ואנוכי נהגנו מרחקים ארוכים ומכל נסיעה חוזנו עם סיורים מצמררים של "כמעט-תאונה" ואינסוף עבריות תנעה קשה ביותר ביותר, בעיקר של נהגי משאיות, בהן חווינו. לצערי, גם בנושא זה רק קיטרנו ביחד ולא פעלנו.

בערב יום הFFFF פגית בכתוב לשר התמחורה דאו יצחק לוי, רצ"ב לעיונכם תשובה הבלתי מספקת. כל ניסיונותיי הרבים לפגוש בו הצענו לא צלחו.

עם החלפתו ע"י שאול יהלום פניתיגם אליו, רצ"ב גם תשובה.

אני איבדתי אמונה בפוליטיקאים ואני סבור שפעולותיהם עלות בקנה אחד עם דבריהם והצהרותיהם. כל עוד לא יכירו על מלחמה אמיתית בתאונות הדרכים, ימשיכו לעסוק רק במבצעים פופוליסטיים המציגים הילב, נMISSIC מראות לאבד את היקר באזם. כל עוד שר התמחורה מתארין בכל נושא אפשרי בכל תוכנית אروح טלוויזיונית, ומלואה לקבורה רק נפעי מעשי איבה טוריסטיים ולא הרוגי תאונות דרכים, לא נצח במלחמות הצדקה כל כך. את הדברים הנ"ל אמרתי לשאול יהלום בתגובה למכתבו ואולי הצלחתי להשפיע מעט.

איני יודע כיצד לנחיםכם, מה יכולות מילים להביע, אסונכם הוא כה נורא. אולי תוכלו להתנווחם בעובדה שצביקה חי חיים מלאים ומגוונים והצליח להגיא לאשור אמיית, גם באזני שמעתי או אומר מספר פעמים שהוא ממש מאושר.

אני מוקוה שתרוו הרבה נחת מהנכדים ומהכל והתחלו להם את מורשתכם/מורשתו. אם יש לכם די מחות המשיכו והיו פעילים במלחמות נגד תאונות הדרכים, אני בטוח שצביקה היה רוצה בכך. גם אני אנסה לפעול ברוח זו.

אני גאה ושם שזכיתי להכיר את צביקה וחש מידי יום בהעדתו. לתהושות החול שנפער שותפים גם כל עמיתי לעבודה.

בידידות,
צ'ח'ק ש'ורץ

החודש הלא מאיתון, בתאונה טראגי, דר' צבי רוזנשטיין ז"ל.

לפני שנה בדיזק, כתוב דר' רוזנשטיין, יחד עם חברו בOPSIS ולמקטוש, דר' יצחק שורץ מאמר לבטאון. אנו מפרסמים מאמר זה בשוויין, בהוקמה לרופא יקר שהלך מעטמו הרבה טרם זמנו.

כביקה נהוג בתאות ודריכים תוך כדי שירות צבאי, בין 40 היה כמותו. גודל האסון מטעם כאשר מתחלים לסכם את אשר הספיק לעשות בתקופת חייהם קצורה כל כך:

סימני התמחות ברפואת ילדים והיה בעוצמה של התמחות על בקארדיולוגית ילדים. במקביל שמש וופא טיפול הלב באזרע חוף הכרמל, רופא ילדים ברובאים, בק, גולד וברומות יצחק. כל זאת תוך כדי גידול 3 ילדים בשיתוף עם הרעה, עירית. כה עציר וכח הרבה! אך יותר מכל נוכיר את צביקה בשל אישיותו המירודת שלomba צניעות, חריצות, חכמה ונوعם הילכות. בכל מסגרת השכילפתה יחש אוש וקשיש החבות עם הגנות ועם המתופלים התבבלט ברופא וכacad.

כל כך לא צודק, כל כך עצוב שאנו נאלצים להפוך כבר עתודה לא רק לצורו אותו - אלא גם להדמותו לו בחביבות, בחירות וונמקצעיות ובכך, לשמר את רוחו ורכבו בנו.

הר' מנחם קלין
מנהל מינהלת "כרמל"

ה' זכרו ברוך

בעשרות השנים האחרונות. בד בבד עם
השתכלהות שיטות האבחון והטיפול ועם
הטיפול ועם השיפור הדומטי
בתוצאות הניתוחות והניתוחות.
חל מופך בתחום ההישרות עם
מוניים מומדים.

המצב בשלתי המאה ה-20

הר' יצחק שורץ
הר' צבי רוזנשטיין
מושלמים לרווחת
ילדים,
פרופ' רותם-יעקב

עשוה ל佗ות מום מבני אך רופא הילדים המומן יכול
להות מתי האושה הינה תמיינה /

תפקודית ואינה מלאה מום ומAMILIA אין צורך בהגבלה.
ברחיק גדור מומדים, אך אלו אשר אינם מחייבים תיקון
ניתוני או צינורוי, קיימת הבנה לא תקינה ומעורבותה
של זרימת הדם. לפיכך יש צורך במתן טיפול אנטיבוקטיבי
מושע שבב פעולות בעלת פוטנציאל יהומי וטיפול בנו
טיפול שיטיים, אך תימעו התפתחותם יהודיקי במקום
עם פגיעה משנית וחמורה בתפקודם המסתימים עד כדי
סיכון חיים. הנחיתות הולמת ליטופול האנטיבוקטי המתאים,
דרך המתו והמנון, ניתן לקבל מרופא הגדלם.

בשנים האחרונות ורחות הנטיה בקרוב מותבגים ואך בקרוב
ילדים צעירים לעסוק באופן פעיל ורצוף, כמעט מוקצעני,
בענפי ספורט שונים. בישואל דיבם התוטקסים במשתקי
צדור (צדרוג, כדורסל, טניס) וכן בתוגים שונים של גודה,
קרআশা, מחול, לצערן מידי עם מגעים לכותרות מקרים
טרוגניים של מות פתאומי תוך שריר הלב וכן מומים
מחלות גנטיות / משפחתיות של שריר הלב וכן מומים
מולדים היוצרים חסימה במוחה החדר השמאלי ניתנת
לאבון מוקדם תוך ביצוע מושלב של תשרים אקייא, מבחן
מאמץ ודימות עלי-شمעי (אולטראסאונד) על הלב. אין
הכרז שילד או מותבגר העוסק בספורט יעיר את כל
בדיקות הניל' אך רופא הילדים יוכל לבנות את חמרקם
המתאים לבדיקה מעמיקה זו.

לסיום, בתחום היהודי של מומי לב מולדים, בשליה
המאה ה-20, ישנה פערות עניפה רב מערוכתית אשר
ותוצאותיו ניכרות בשיעורי ההצלה המרשימים של
הטיוולס הבלטי-פולניים. אכונות היהודים המוקהה על
המטופלים הופכת להיות קרוב ככל האפשר לתקינה.
חלפו הימים בהם כל הלוקה בלבו חוגדר בנה. השנת
התוצאות המירוכות וה忞טיביות מטאפרואת בעיקר ורחות
עלויות-הגבוחה בקשר הרופאים הראשונים וראשונים ולשותון
הפעלה הפורה בינם לבין הקידולוּנים תדייסרים.

ובעיקר דימות על-שםyi ו/oriyot זופל צבע, יש עליה
לשובה במספר העוברים המאובנים כבר במהלך ההריון
כלוקים בלבד. ביבום
הSHIPOR הדומטי במתואמת הניתוחיות והצינוריות, חל
מתקף בתוכם היחסודות עם מומי לב מולדים. כיוון
נinetן לשרוד ואך למתקף עם איכות חיים סבירה אפילו
תוק-תמייני, שבוע 18-16) והשיבותן רבה מיחס בקבוקות
ביקוםם יכולים לשרת בצה"ל, להקים משפחה ולהביא
צאצאים לעולם. בחלק ממומי הלב אשר הערכו בעבר
ניורו פולשני קיימים כתף פתרונות חז"לניים
האבחן הטוחים ליתני גורם כפוי להתקנות קשה, מוסרית
וестествית, לחופאים המטפלים וכן לחורים, אללים שמתתקבל
השימוש בבלוניים להפחת הצרויות במסתרים ואך
הזרות בזוויגן (אב העורקים), וכן איזומת כל דם
פטולוגיים ע"י מתקנים שונים כ"טטריה כפולה",
חווסכים ניתוחים מוחטים ומקלים מאד על מהלך
היריבו והחלמה של הלוקים בלבם.

ב השתכלהות שיטות האבחון והטיפול ועם
חשובה במספר העוברים המאובנים כבר במהלך ההריון
כלוקים בלבד. ביבום
הSHIPOR הדומטי במתואמת הניתוחיות והצינוריות, חל
מתקף בתוכם היחסודות עם מומי לב מולדים. כיוון
נinetן לשרוד ואך למתקף עם איכות חיים סבירה אפילו
תוק-תמייני, שבוע 18-16) והשיבותן רבה מיחס בקבוקות
ביקוםם יכולים לשרת בצה"ל, להקים משפחה ולהביא
צאצאים לעולם. בחלק ממומי הלב אשר הערכו בעבר
ניורו פולשני קיימים כתף פתרונות חז"לניים
האבחן הטוחים ליתני גורם כפוי להתקנות קשה, מוסרית
וестествית, לחופאים המטפלים וכן לחורים, אללים שמתתקבל
השימוש בבלוניים להפחת הצרויות במסתרים ואך
הזרות בזוויגן (אב העורקים), וכן איזומת כל דם
פטולוגיים ע"י מתקנים שונים כ"טטריה כפולה",
חווסכים ניתוחים מוחטים ומקלים מאד על מהלך
היריבו והחלמה של הלוקים בלבם.

■ האירוע מוגעת של מומי לב מולדים, כמדוע
בספרות המערבית, היא כ-8 מקרים לכל 1000 לידה
חי.

■ ההארעות בקרב הפלות ולידות ולד מת היא גובה
יותר, פי 10 בקרוב.

■ ההארעות באוכלוסייה צפון מדינת ישראל היא גובה
מחמוקבל, בשל סיבות דבות וביניהן שיעור גבוה של
נישואי קרובי בקרוב ערבי הגליל.

רק בכ-5% מהמקרים ניתן לחותה, מתוך מגוון גורמים
הידועים עד כה, את האטיאולוגיה. ארכיזות
קורומומלולית, גורמי סביבה, חסיפה בהרין לטוטוגנים
שוניים, מחלות זיהומיות, הפרעות מטבוליטיות (סוכחת
אימיתית), הפרעות חיסומיות. ככל שמתיקות הפרויקט
הלאומי של "מייפוי הגנים האנושי" מתבגרות בrama
ה몰קולית הדרכם. בוחן מותציה גנטית מסוימת
גורמת לתבניות מום לבביות, אך. למשל הובן
לאושינה מוצע חלק מיידי "טטומונת דאון" הלוקים
בלבם יש דוקא מום בתבנית מסוימת (AVSD). וב
המודחים סבוריים כי בעמידה כי מרבית המומים
הם ככל זאת ביטוי לליקוי גנטי.

עם התפתחות האמצעים להדמיה בלתי-פולשנית,

מדור מורשת... לזכרם... מדור מורשת...

אדם שהוא רופא, רופא שהוא אדם - ד"ר צביקה רוזנוזר

גם נפלט מהHIGHDEA שלו. הכוישורים שלו התאימו להדרכה והוא שובץ בבה"ד - 1 כמדיריך החבלה וה"פיצוצים" שבו את ליבו. באחת הפעמים הגיע הביתה לחופשה שחור ומפוייה. מסתבר שנתקל במצבו חחמוסת מוסוכן, לשמחתו הרבה, ומצא עצמו דואג לפיצוץ המבוקר. כהמשך ל"קריריה" שלו ("מפוסץ", עם שחרורו, נסה את כוחו בעבודה בחביבה, אך לא צערו אותו דייסק בגבו "הררים את ראשו" והקריריה שלו כמפוצץ אゾחי נקטעה באיברה.

מאת: רמי סדן

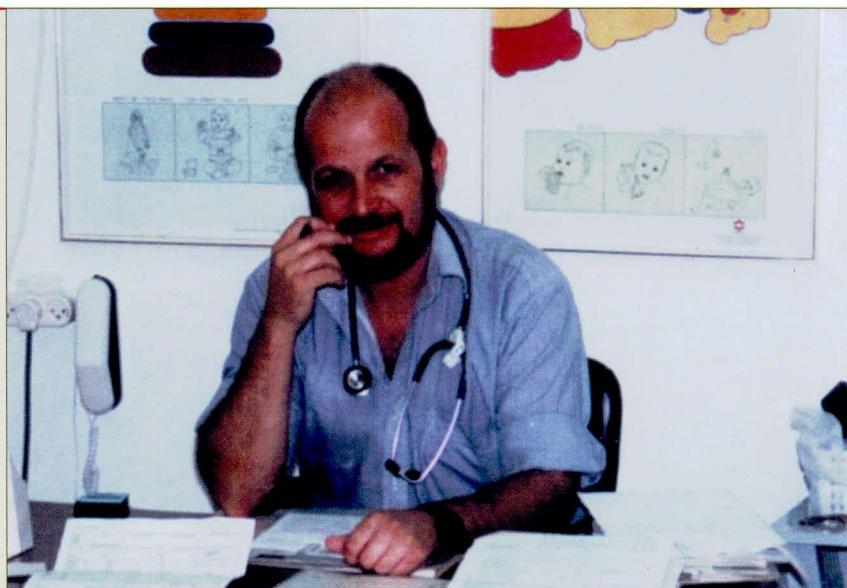
פעמים הם רופאים, שהם גם אנשי מקצוע, גם מפקדים גם מנהיגים וגם מהווים דוגמא. ד"ר צביקה רוזנוזר ז"ל היה אחד מאותם אנשים, שכולם מחפשים לדעת "היכן ישנים עוד אנשים כמו האיש הזה...". חיו שימושו דוגמא ומופת. סך תכונותו רב, ומהוות שלוב שהdagim שלא התואר, לא התקפיד

יוסי החוג"ד, כתב כך: "ביום ראשון י"ד באב תשנ"ה - 17.8.97 התגייסנו למילואים. עד שעתليل מאוחרת היינו בתדריך של הסגל ושם נסענו שניינו לבתיו בנווה דניאל בוגש עזיז לילנות לילה. שמחתי להציג את צביקהפני בני משפחתי, רעייתי וילדיו אהבו את צביקה מהרגע הראשון (אולי עוד לפני כן). למחהץ יצאמו בשתי מכוניות. בצוות האלה - במרחך 14 ק"מ מגוש עציון - הכה המומות בצביקה לנגד עיניי התגעש במכונית בה צביקה נסע בעצמה רבה. צביקה נהרג במקום.

הרגע הנורא זהה חזר בראשי ללא הרף, לא חשבתי בסיטוטי הנוראים שעמדו חסר אונים כחובש גדויל לפני הרופא שלנו הכל יכול של ידי תקצר מלהושיע.

יחסו הייחודיים העמוקים ביןינו היו דוגמא לגשר שבין פערים שבעםנו. ידידי נפש למרות שהשתיכנו לנוקודות שונות בקשחת פוליטית וגוון דתי שונה.

מצאנו שפה משותפת, למದנו לכבד איש אחיו ואם יורשה לי לומר - למדנו גם לאחוב האחד את השני ואת מה שמייצג כל אחד מאיתנו. הרמכב"ם רואה את מצוות ביקור חולים כגילות חדס, כמו גם הכלל החשוב "ואהבת לרעך כמוך" צביקה היה ויהה לנו דוגמא למופת לקיום מתמיד של מצוה זו.

או המעד קובעים מהו האדם - זה נקבע מבפנים. הבית שבו גדל, החוויות שחווה ומה שהוא "עשה" מהם.

צביקה נולד בגבעת אולגה להורם, עליזה ומרדכי, ניצולי שואה, שרדו מערימות האפר של אושוויץ ובכוח ההישרדות והחיהונות בנו בית חם ואוחב, בית שהצמיח אדם שגדל והפך לרופא.

צביקה התגיים לצבא חדר מוטיבציה. הוא רצה לסייע, אף בבקוע"ם הופנה לשרת בחיל ההנדסה הקיברית. בשלב המבקרים לizzona הופיעו אצלו פריצת דייסק. צביקה שכב מנוטרל ולא רק שלקווטס קצינים לא הגיעו, הוא

*כתב במיל' / ענף תורה

"זיכרון של ד"ר צביקה חרות היטב בקרב חבריו לגדור"

צבייקה כמפקח, כרופא וכadam הטיבע את חותמו בהקמת מחלקת הרפואה והחובשים וביצירת סטנדרטים אינטלקטואליים במישור של היחס לחיל מילואים.

זאת בנוסף למעורבותו הגבואה ובסיוע לכלל חיל הפלוגות וההකשה והטיפול בכל עיה גם אם לא תמיד הייתה רפואי.

בסבלנות שגילה כלפי בעיות החילאים, בחירות ובמילאה טוביה השרה אוירה חברותית ואמ פשחתית.

אישיות מיוחדת זו גיבשה בקרב חבריו ליחידה את הצורך והרצון להשיב את המעת שאפשר -

הערכה, הקשר עם המשפחה והזיכרון. ביחידת המילואים קיימת תחלופה גבואה של כה אדם -

המתבגרים פורים ולוחמים צעירים מצטרפים.

גרעין הפיקוד הגדודי, אליו השתייך צבייקה, יציב יותר יחסית. פעמיים בשנה נפגש גרעין זה, מפקדים ולוחמים ותיקים ולוחמים נוספים, בעיקר מחלקת הרפואה.

פגש אחד מתקיים ביום השנה העברי לנפילתו בבית העלמין הצבאי בחדרה ומפגש שני מתקיים

מידי יום הזיכרון לחילו צה"ל בוצמת האלה - מקום נפילתו של צבייקה. בוצמת הוקמה ביוזמתו הגדוד אנדרטה ופינת ישיבה למנוחה קלה לעוברים ולזיכרין למשפחה ולחברים.

עירית. אלעד היה בן שנה וחצי כשאביו נהרג. הוא מכיר את אבא מסיפורי וaneddot.

הפקולטה לרפואה בכא שבע הפעילה אז פרויקט שנקרא "פרויקט הבוגרים".

הבוגרים התבקשו להקים תקופה שנה ולשמש כרופאים משפחה במקומות בהם חסרו רופאים. בסיום הלימודים התנדב צבייקה לשרת כרופא בעירה הבzdaitot רהט. שנה וחצי שמש כרופא משפחה במסגרת عمוסה, תוך שהוא לומד את מנגי המקום ומשתדר לשרת - לטפל ולשמור על כבוד המטופלים ומנגיהם. לאחר תקופה זו, פנה להתחמות ברפואת ילדים בכית חולים כרמל ובמהר התמחות על בקרדיולוגית ילדים בבית החולים רמב"ם בחיפה. במקביל להתחמות המקצועית שרת צבייקה במילואים כרופא לאורך כל השנה. בשנים האחרונות היה רופא גדור בגדור ח"ר, משלב אמון ההקמה והוא חלק בלתי נפרד מסגל הגדור. זה גדור של "משקיעים" וזה לא כ"כ פשוט. הוא תמיד היה לפני / תוך כדי / אחריו ושוב לפני תקופה מילואים. לאורך כל השנה פנו אליו חילאים ומפקדים בסוגיות שונות מצד אחד "למשמעותם לא הייתה תקווה" ומצד שני הם מצאו אוזן ששבת בעיותם המשניות. עירית מדגישה את חשיבות הקשר עם גורמי צה"ל לשנים כולל מערכ הנפגעים בחיל הרפואה. אולם אין תחליף לחשיבות הקשר עם יחידה הארגונית, עם האנשים שהכירו את צבייקה, עם חילו הגדור ומפקדיו "ובראצינו לנצל במה זו כדי להודות להם" היא אומרת "هم מהווים דוגמא ומודל ליחס למשפחה".

צבייקה נולד בט"ו באב ונרג נרחבם שנה אח"כ בט"ו באב, חג האהבה, הוא חסר לכל מי שהכיר אותו.

צבייקה נמצא תעסוקה שקטה יותר. בשלב זה שמש כרכז תרבותה במרכז קליטה בחדרה. תעסוקה בה מצא לעצמו הגב מנוחה, אולם הוא השקייע את הנשמה. בין הפרוייקטים שהרים איזה היה הכנסת ליל הסדר לכל באי מרכז הקליטה. יומיים לפני ליל הסדר צריך לעמוד בדיקה של הרוב. הרוב התרשם מהבקיאות הרבה של צבייקה ממנהגי החג והיה בטוח שלפני תלמיד ישבה שהhaftפקר. אמו חשבה שההמשך היישר המתאים הנה עיסוק ב"עבודה סוציאלית", אך צבייקה בחר לפנות לרפואה.

ביה הספר לרפואה בברא שבעה הנו בית ספר בעל אוריינטציה הומניטית - קהילתית. שם בלה צבייקה את שנות לימודיו. לאורך כל השנים למד ועבד במקביל. שמש בתפקיד היחיד לטיפול נמרץ לילדים בבית החולים "سورוקה". סטודנטים העובדים כאחים בד"כ אינם קבועים במחלקה אחת ואינם רוצחים להתחייב. צבייקה עבד באופן קבוע באוטה המחלקה והגיע לכרך ששמש כאחראי משמרת. עוד באותה תקופה חפש פרנסה צבעע זוגן. בהיותו בשנה החמישית ללימודים שמש כרכז תעסוקה של אגודה הסטודנטים לרפואה. בתקופה זו פגש את עירית חרמש, סטודנטית לרפואה, שחיפשה תעסוקה. עברודה פרנסה לא יצא מהפגש, תעסוקה דזוקא כ. מכאן צמחה משפחה צעריה. צבייקה ועירית נשאו, בהמשר נולדו הילדים איתם, אוחד, ואלעד. צבייקה נהרג يوم לפניו יום הולחתו ה- 11 של איתם. איתם מספר על טויל שבת בכרמל ובאזור רמות מנשה "אבא אהוב לטויל ואהוב להסביר. למדתי ממנו כל כך הרבה" אומר איתם אחד היה בין שבע וחצי כשבצבייקה נהרג.

אחד זכר את החיבור של צבייקה כשהיא לקחת אותו מהגן כשהיא חולוה ועם אף ליה לזכות לבית חולים שנפל ונהובל ברגלו "אבא לך לבית חולים, אם אתה שבחה שזה כלום" מספר אוחד. "צבייקה היה, הוא היה הטוב ואני דאגתי לסדר ולמשמעת. מאז שהוא נהרג עלי למצואו את שביי הזגב גם להיות רכה וגם לדרכו" מוסיף לבית חולים,

פרופ' סא"ל משה רקובשצ'יק

ראשי ולמפקד בית החולים, שנקבע גם בית החולים "זיו" לצרכו של ד"ר בנימין זיו-צווין. בית החולים הצבאי מס' 11 מונה בתחילת דרכו 25 מיטות ומגיע בשיא פעילותו לכ- 150 מיטות ומתרס על פני שני מבנים במרכז העיר ובמבנה נוסף באזור הרטוב. במהלך המלחמה מטופלים בכיתות החולים כ- 2000 נפגעים וחולים שרובם נזקקים לניתוחים בעקבות פציעתם. בנוסף לטיפול בפצעים ובחולים עוסקת בית החולים גם בהוראה ובחינוך, בית החולים מכשיר עוזרות לאחיזות מוסמכות (כלומר אחים מעשיות) וכן הפרק (ציטוט) "lecit" ספר להכנה ולהזרה על הלימודים שנחנכו "לסטודנטים לרפואה ישראלים שהפסיקו את לימודיהם בחו"ל

מתא: אל"מ ד"ר יובל וייס

בתאריך 21/01/2021 התקיים, בירושלים טקס הנחת להנצחת ב"ח צבאי מס' 11 שבעל בירושלים במלחמת השחרור. כו"ם כבנה ב"ח משמש בחלקו את המחלקה הקרדיולוגית של ב"ח ביקור חולים ובחלקו מהוועה שלוחה של ב"ח הדסה. את ח"פ' יציג בטקס אל"מ ד"ר יובל וייס ולהלן עיקרי דבריו.

מכובדי,

התאפשרנו כאן היום לציין ולהנזכיר את פועלו של סא"ל פרופ' משה רקובשצ'יק ז"ל, הכירורג הראשי ומפקדו של בית החולים הצבאי מס' 11

וחזרו לארץ ע"מ להשתתף במלחמה וכן לעולים חדשים שהחלו את לימודיהם בחו"ל, בעיקר יוצאי רוסיה ובלגרניה ואת הכנה לפתחת בית הספר לרפואה של האוניברסיטה העברית והדסה.

בתום מלחמת השחרור מתΚתב לתמטה השירות הרפואי הרפואי החלטה לצמצם בהדרגה את מספר בתיה החולים הצבאים ובכלל זה לסגור את בית החולים הצבאי מס' 11. מבנה בית החולים העבר ל"הדסה" שמיוקמו בו את המחלקות הכירורגיות שלה והשירות הרפואי הצבאי עבר למחלנה "שנלר", בו הוא קיים עד היום. חלפו מעל ל- 50 שנה ועדין עומדים צוותי הרפואה של חיל - הרפואה במהלך מלחמה על חי הפציעים. המונחים מעט השתנו, הצד השתקל, אך כמובן של הפצעים וטיסותם של צוותי הרפואה הצבאים לא השתנו.

המסירות ללא גבול והמקצועיות הרופואית לא פשרות של דור המייסדים בהם פרופסור רקובשצ'יק ממשיכים להיות הנר לאورو אנו ממשיכים במאנק על חי הפציעים ובחינוך רפואי וחובשי צה"ל. **יהי זכרו ברוך**

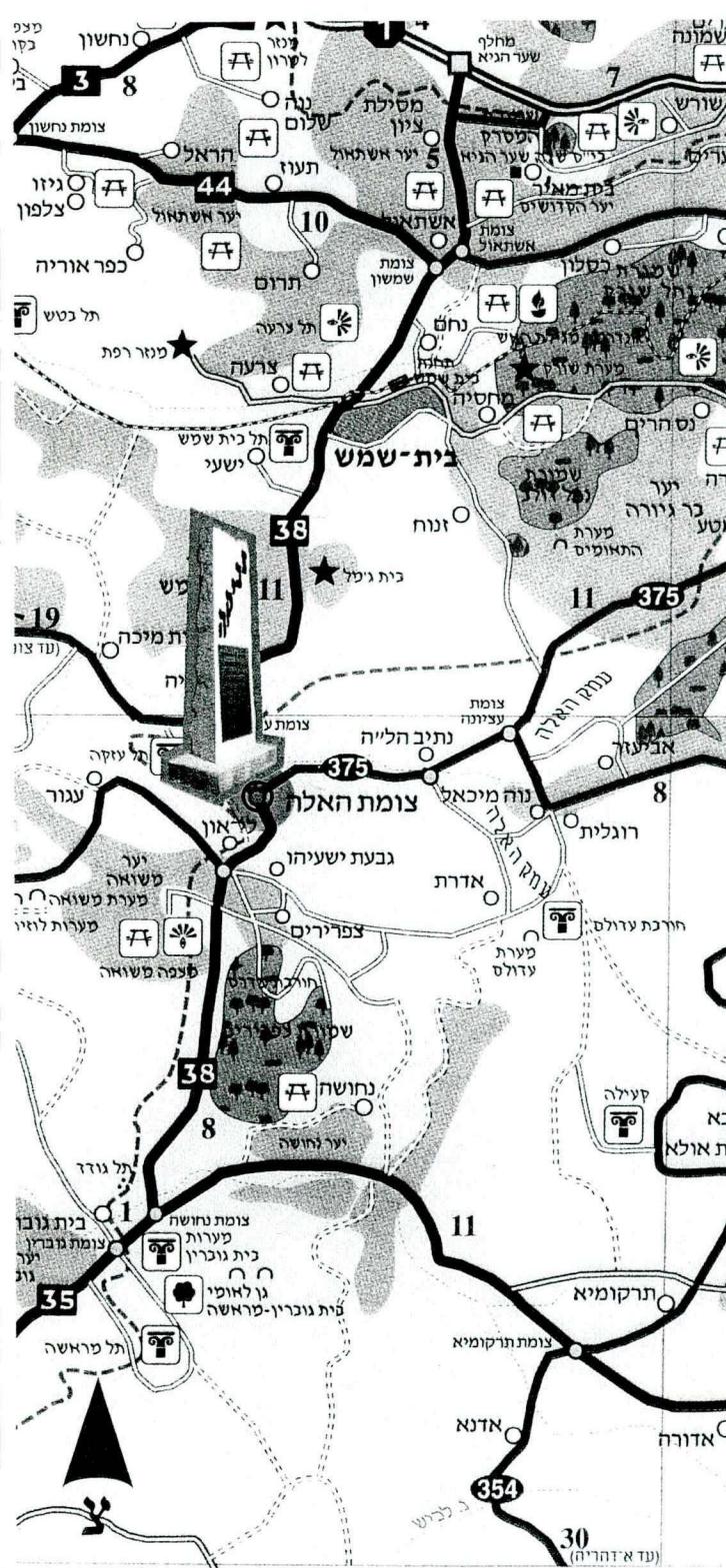
ש שכן כאן, בפינת הרחובות שטרואס והנביים בימי מלחמת השחרור. פרופ' משה רקובשצ'יק נולד במניסק בשנת 1909, סיים את לימודי הרפואה בפרג

בשנת 1933, התמחה בכירורגיה אורתופנית בורשה בין השנים 1934 עד 1939 ושירת כרופא צבאי במלחמות העולם השנייה בצבא הרוסי.

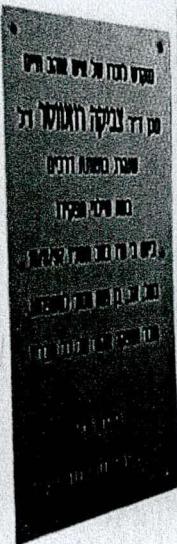
פרופ' רקובשצ'יק עלה לארץ בשנת 1946 והצטרף לשורות הרפואה בשנת 1948 ועד 1 נובמבר 1949.

בית החולים הוקם בעיצומו של הקרבון בירושלים וזאת ביוזמתם של ד"ר חיים שיבר (шибא) ראש השירות הרפואי הרפואית, הוא חיל הרפואה של היום, וד"ר רודולף רוט, ראש השירות הרפואי בירושלים. הקמת בית החולים נעודה להרחב ולשפר את יכולות מתן מענה הכירורגי לפצועים בקרבות בירושלים ולכך אין זה מפתיע כי ד"ר משה רקובשצ'יק, כירורג במקצועו, הייתה עד אז מפקד בית החולים הצבאי בקרית - ענבים ממונה לכירורג

* קרפ"ר לשעבר

לְבָקָה

נִפְרָא אֶתְזָבֵחַ

משרד החינוך/אגף השיקום
הוועדה לאיכות החינוך

אני מאשר/ת התאמנת השם
לתמונה שבביגורפה
הקרבה לנופל:
חתימה:

רוזנומר, צביקה

בו עלייה ומרדכי. נולד בחג האהבה - ט"ז באב תש"ז (7.8.1955) בחדרת, בו בכור לזרוי. צביקה למד עד כיתה ד' בבית-הספר היסודי עמישב בגבעת אלג'ה. כשללו לו 10 עבוזי זרוי לחדרה, וצביקה החל ללימוד בבית-הספר היסודי אחד העם. בכתה ח' העתרף לעופים - עיסוק שהפך לחשוב ומרכזי בחיו בתקופה זו. לאורך שנות התיכון המשיך להיות פעיל בתנועה, חחניך וכמדריך, ובשנת 1974 אף יזא עם משלחת הצופים לנאותוויל, טנסי בארצות הברית.

לדרך בקהילה היהודית שם.

בשנת 1975 סיים צביקה את לימודיו בבית-הספר התיכון תדרה במגמה הספרותית. הוא בחר לדוחות את שירותו העכבי בשנה למן מטרת חברתיות, והתנדב לגרעין רעים שפעל בירוחם. בשנה זו הדריך וחינך נוער בעירית-הפיותה. בקראת סוף שנת 1976 התגייס צביקה לצבאי, ושירת בחיל-הנדסה. הוא עבר קורסים מקצועיים

ושימש מדריך חבלה בקורס קצינים.

לאחר שחררו החל צביקה ללימוד רפואי באוניברסיטה בן-גוריון בבאר שבע. בשנות הלימודים ריכז את פרויקט פר"ח באוניברסיטה (פרויקט שמטרתו סיוע וחונכות לילדים במצוקה), ועבד כאח ביחידה לטיפול נמרץ ילדים בחולמים סורוקה בבאר שבע. צביקה הגיע לתפקיד אחראי משמרת ביחידה לטיפול נמרץ, מעמד נדיר לטודנט לרפואה, שנינו לו יכולות מקצועית וഅמינותו.

בשנת 1985 פגש צביקה את עירית, ובשנת לימודי האתדרונה נשאו. בשנה זו נולד בנים הבכור איתן. עם תום לימודי עבר צביקה לשנת סטאי בבית-החולמים סורוקה, ועבד כרופא משפחה בעירית הבודאית רהט.

בשנת 1990 עברה המשפחה לחייפה, וצביקה החל להתמחות ברפואת ילדים בבית החולים קרמל. בשנה זו נולד בנו השני - אוחד.

בשנת 1994 סיים ד"ר צביקה דמנוסר את התמחותו ברפואת ילדים, ועבר עם המשפחה לקיבוץ גלעד. צביקה שימש כרופא בקיבוץ, ובמקביל עבד כרופא ילדים במרפאה בעתלית.

בשנת 1996 החל צביקה לעבוד בבית-החולמים רמכם בחיפה, במחלקה קידוזלוגיה ילדים. בשנה זו נולד בנו השלישי - אלעד.

לאורך כל שנות עבודתו כרופא זכה ד"ר רוזנומר להערכה ואהדה עמוקות, הן ממטופליו והן מעמיטיו למקצוע. "ऐshootו הייחודי שלילכה עצניות, חריצות, חוכמה ונעם הליכות. בכל מסגרת השכל לפתח חסי אנוש וקשרי חברות עם הצעות ומטופלים, התבלט כרופא וכאדם," כך כתוב לזכרו מנהלת בית-החולמים קרמל. אהבת הבריאות שלו, יושרו והליךיו השקוט והנעימות עורדו אמן והערכה סבירו. "תמיד אזכיר את צביקה כדוגמת של רופא הרואה לא רק את המחלה כי אם גם את האדם שמאחוריה," כך כתוב עליו ידיו יוסי קרטהמר ששירות עמו בתאג"ד בשירות המילואים, ואשר ראה אותו פרגוני האחרונים.

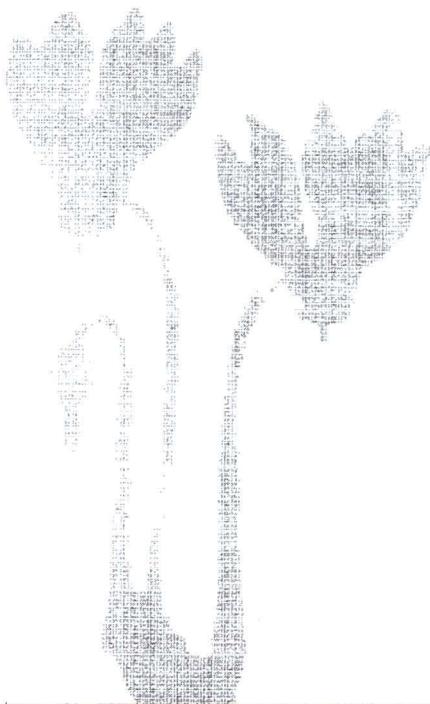
מעל לכל היה עביקה מסור למשפחתו. אב ובנו-ווג למופת, אשר השכיל לשלב חי משפחה עשרים ופוריים בעובדה קשה ושותקת. "תמיד אני חושבת על עביקה כמשמעותם את השיר יلتתי של בועז שרעבי", כתבה אישתו, ד"ר עירית רוזנויסטר-חרמש. הנטינה והדאגה למשפחה היו בראש מעיינויו סובלנותו ויחסי הטובים עם כל הסובבים אותו התבטאו גם בחברויות שיער - במסגרת העכודה, במסגרת המילאים - עם אנשים שהיו שוניים ממוני תכלית טניו בדעותם ובמעמדם. עביקה לא נרתעת ולא התרחקה, בפתחות ובנעימותו ידע לקיים קשרי רעות גם עם שוניים ממנו.

בשנת 1991 התנדב עביקה לשרת במילואים כקצין-רופא בגודד ח"ר בעוצבת אדום. הוא הקים בגודד תחנת איסוף גודלית לתפארת, יעד צוות פקדים מימון וממושמע, והשיקו לכך מאימים רבים, מעל וממעבר למספרה ממנו. "UBEKA העטינו בתפקידיו ואף מעבר לכך... אף אני ממקד הגודד מעאת עורך בונחותו, ברגעים קשים", כך הגיד מפקדו את חשיבותו של עביקה למערך המילאים של הגודן.

ביום אי', 17.8.1997, יניא עביקה לשירות מילאים בפעם האחרונה. למחרת, ביום ט"ז באב תשנ"ז (18.8.1997), עת עשה דבריו לאימון גודדי, נהרג סרן ד"ר עביקה ראנוסר בתאונת דרכים בעומת האלה. הוא הוביל למנוחות בחלוקת העכאות בבית-העלמין היישן בחדרה. בן ארבעים היה עביקה בוגר. הוא חותיר את רעיתו עירית, שלושה ילדים: איתי בן 11, אוהד בן 7.5 ואלעד בן 1.5, הורים, ואחות עירלה ממנו, ציפי.

UBEKA נולד בחג האהבה ונהריג בחג האהבה. כל חייו רצופים היו אהבה - אהבת הולמת, אהבת המשפחה והמקצוע, אהבת הארץ. "לא אוכל לכתוב עליך", כתובת אמו לזכרו, "כי אתה איתי. על ידך עימדי תמיד..."

בעומת האלה, במקום התאונה, הועב שלט לזכרו של עביקה. על אודוט שلط זה כתוב אלון, חברו של עביקה: "זהו עצוע פשוט, כמו בחיים, ויתד עם זה עמיד לפגעי החיים, כמו בזיכרונו".

יד לבנים - חדרה

צביקה רוזנווסר בן עליזה ומרדכי רוזנווסר

12/08/57
18/08/97

ט"ו באב תש"י
ט"ו באב תשנ"ז

נולד ביום
נפל ביום